

The illustration features a man's face in the lower half, rendered in a painterly style with visible brushstrokes. He has dark hair and his eyes are closed. A hand is shown holding a red high-heeled shoe, which is positioned as if about to step on the man's face. The shoe is white with a red strap and a red heel. In the upper right, a tarot card is partially visible, showing a figure with a red winged bird and a tree. The background is a warm, orange-yellow color with small green floral motifs scattered throughout.

Zase hajzl

Jan Lužický

ZASE HAJZL

Humorná kniha s cílem pobavit hlavně ženy, vzbudit v nich zvědavost, jak je vnímá chlap a proč se mu někdy nepostaví. Třeba zaujme i muže, kteří uvidí, že v tom nejsou sami.

Jan Lužický

ZASE HAJZL

Jan Lužický

Text © 2020, Jan Lužický

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2021

Ilustrace na obálce © [Lukáš Vik](#), 2021

1. vydání © 2021, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-315-2 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-316-9 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Lukáš Vik

<https://www.lukasvik.cz>

Web autora: <https://www.luzicky.cz>

Facebook autora: <https://www.facebook.com/jan.luzicky/>

O AUTOROVI

Rád překvapuje. S oblibou obrací své kroky proti proudu nebo úplně mimo svůj obor. Věty typu „to nejde“ jej motivují dokázat sobě i okolí, že jde. Ví, že „odborník“ je často jen omezenec, který nemá dostatek kreativity a odvahy zkusit dělat věci jinak, neboť geniální vynálezy vznikly mnohdy v rukou naprostých laiků, zcela v rozporu s uznávanými postupy. Člověka činí šťastným, pokud může dělat, co ho baví a přináší mu radost. Nezáleží na tom, aby v tom byl nejlepší a uznávaný. Důležitý je pocit, který sám zažívá. Pokud má vedle sebe někoho, s kým se může o svou radost podělit, má všechny předpoklady pro to, aby žil spokojený život. Je pak na něm, jak s ním naloží. Proto se rozhodl po třiceti letech k radikální změně. Skončit s činnostmi, které jej přestaly naplňovat a najít si nové uplatnění. Obstaral si vinný sklep, vinici, vyrobil svá první vlastní kvalitní vína a začal psát knihy. A hodlá se tím živit.

Web autora: <https://www.luzicky.cz>

Facebook autora: <https://www.facebook.com/jan.luzicky/>

SEZNAMKA

„To jako jak ze mě uděláš princeznu? Koupiš mi dům a auto?“ Objevil se mi na monitoru další z duchaplných vzkazů, tentokrát od nějaké Yasminky.

To je zajímavé, pomyslel jsem si, jak si některé dámy dovedou vysvětlit inzerát: *Udělám z Tebe princeznu, ale chci, ať se ke mně chováš jako ke králi.*

Proklíkl jsem se přes přezdívkou pisatelky na její profil. Na fotkách byla pohledná žena, ze které přímo čišelo životní zklamání a absence sebevědomí. Mimoděk jsem u počítače zašátral v kapse tepláků, zda tam pro ni nenajdu pár drobných.

Z vyplněných položek profilu vyplývalo, že pro správnou, pracovitou, skvělou a moderní ženu se nerodí stejně kvalitní chlapi, ale přesto doufá, že se nějaký objeví a potkají se právě tady. Byla zde zaparkovaná již několik let a podle více než tří tisíc přístupů jsem pochopil, že je na stráží nepřetržitě. Pokud by tudy náhodou ten správný chlap šel, určitě by ho nepropásla, ale asi se tu moc nemotají, neboť podobně skvělých žen zde čeká na toho pravého mnoho a většina už docela dlouho.

„Časem by mohlo dojít i k tomu. Kafe a dvojku vína Ti koupím hned, pokud budeš mít odvalu a potkáme se někde osobně.“ Odepsal jsem jí, neboť jsem považoval za slušnost odepsat všem paním, které věnovaly několik minut svého času, aby se podívaly na profil Hosk a napsaly mi vzkaz, přestože jsem na něj neumístil fotku.

Reakce byla sice očekávaná, ale šla nad rámec zdejší obvyklé komunikace: „Napřed bychom se měli více poznat, než se setkáme. Mohli bychom si zatím psát. Jestli chceš, můžeme přejít do pokojíčku, kde budeme sami. Nebude nás nikdo rušit.“

Byl jsem překvapen. Paní, co se mnou nemůže mezi lidi na kafe, protože mě nezná, se mnou klidně půjde do virtuálního pokojíčku, kde nás nikdo nebude rušit. Co se v pokoji o ní asi tak dozvím? Jak jsou všichni chlapi špatní a skvělá žena má

smůlu nebo jak to má ráda? Uvědomil jsem si, že jen to, co mi sama bude chtít sdělit.

Jsem sám v pokoji, asi stejně jako teď Ty, pomyslel jsem si. Na seznamku jsem šel proto, abych to změnil. Venku zuří nádherný podzim a já, místo abych si užíval pěkného počasí ve vybarveném lese, se už dva týdny tady snažím najít ženu, která by se mnou byla ochotná občas někam zajít. Podniknout výlet do přírody, smát se, povídat si tak, ať jí vidím oči, úsměv, gesta, cítím její vůni....

To je pro mě komunikace, ne psát si přes notebook s někým, koho neznám. Na počítači je každá královna a až po roku ztraceného času přijde na věc, tak se objeví místo rozesmáté sympatandy ucouraná, protivná kráva a bude si stěžovat na chlapy a smůlu. O kolik tím přijdu krásného reálného života, kolik skvělých lidí kvůli tomu nepotkám?

V duchu jsem se rozpaloval. Bylo to pořád dokola, těch zklamaných, opatrných žen, co by si tady psalo. Ale co tak zkusit žít ten opravdový život se všemi příležitostmi i riziky, co nese milé dámy? U těch, co na schůzku nechtěly, bylo často už po krátké elektronické komunikaci jasné, že jim chybí zdravé sebevědomí nebo mají jiný problém samy se sebou.

Ze své nevelké zkušenosti na internetové seznamce jsem věděl, že schůzku domluvím během pár vyměněných vzkazů nebo nedomluvím vůbec. Pokud žena se schůzkou souhlasila, vždy na ni přišla, byla vcelku pohledná, upravená a obvykle působila inteligentně. Byl jsem příjemně překvapený, kolik žen, na první dojem použitelných pro život, je volných a řeší vztahy tímto způsobem. Přes několik schůzek jsem však kamarádku v Brně dosud neměl ani jedinou.

Problémem pro ženy bylo, že jsem nehledal budoucí manželku, ale kamarádku pro volný čas. Neuvědomovaly si, že každý kamarád je potencionální manžel. Když na první schůzce nesršely jiskry a muž se netajil tím, že chce jen kamarádku nebo jich dokonce víc, dam se to dotklo a stal jsem se pro

ně nezajímavý. Přitom erotiku jsem od žádné neloudil, jenom občas spolu něco podniknout. Pomalu jsem se smiřovat se skutečností, že budu muset začít s některou chodit nebo si najít na volný čas v Brně za parťáka chlapa.

„Chytrý profil“ mrkl na mě další vzkaz.

„Pojď se ukázat nebo spolu neztrácejme čas“, odepsal jsem nabroušeně a proklíkl jsem přes přezdívku ANGELA na její profil.

Z hromady kamení se na mě smála pohledná sympatická žena s kulatým obličejem. Podíval jsem se na zbylé fotky, co umístila na web. Třikrát pěkná, usměvavá paní, která působila dojmem, že je v pohodě. Vždy někde v přírodě. Žádná usedlá buхта. Na jednom ze snímků objímala baculatého kakabuse. Syn v pubertě, pomyslel jsem si na základě vlastních zkušeností se svou ratolestí.

Byla jiná než většina z pole kandidátek na seznamce. Na snímcích přirozená, žádná sklenička s alkoholem na divokém večírku, kýčovitá fotka od moře z často jediné zahraniční dovolené v životě ani obličej typu „chcete mě?“. Se zájmem jsem začal projíždět údaje, které o sobě napsala do profilu.

Zpozorněl jsem: registrace včera, počet přihlášení 3x. Zbytek mě už nezajímal. To by mohla být ona. Musím ji vidět v reálu. Pokud tedy mám s někým chodit, tak rozhodně ne s nějakou zoufalkou, co tady marně visí už několik let. Uvědomil jsem si, že jsem ji docela slušně odpálil.

„Promiň, trochu jsem se předtím unáhlil, ale nechci si tady s nikým psát. Považuji za fér se Ti představit, když jsem si Tě sám mohl prohlédnout na Tvém profilu. Jmenuji se Ota, před rokem jsem se přestěhoval do Brna a nikoho tady neznám. Napíšeš-li mi e-mail, fotku Ti pošlu. Pokud Tě něco zajímá, zeptej se, odpovím Ti, ale jinak stojím pouze o reálnou komunikaci. Rád bych Tě pozval na kafe či víno a za pár minut budeme vědět, zda se budeme chtít ještě někdy vidět,“ žehnil jsem rychle předchozí, příkrou odpověď.

ANGELA se za chvíli ozvala: „Na kafe bych šla. Fotku pošli na níže uvedený email. Jitka“ Prostřednictvím e-mailu jsem jí obratem poslal dvě aktuální, pro tuto příležitost předem upravené fotky, ze kterých jsem předtím elektronicky odstranil svoji nedávnou brněnskou lásku Renatu, na seznamce registrovanou jako Kassiopea.

Na jiných snímcích z tohoto roku, kde jsem byl sám, jsem vypadal dle svého soudu mnohem hůř. Blízkost milované Renaty mi evidentně v dobrých časech svědčila. Obě ořezané fotky jsem poslal seznamkovým známostem už desetkrát. Jen dvakrát byla schůzka odmítnuta s tím, že nejsem typ dotyčné dámy. Platilo to určitě i naopak, neboť Kassiopea měla aktuálně ve svém profilu hlavní fotku, ze které odstříhla pro změnu zase mě. Taky jí to se mnou moc slušelo.

Během dalších dvou vzkazů jsme si s Angelou vyměnili telefony a domluvili kafe na druhý den odpoledne. Z Angely se tedy vyklubala Jitka. Nedávno koupila dům, přestěhovala se a řešila spoustu problémů s opravami svého nového domova. V tom bych jí uměl pomoci, navíc v nejbližších týdnech mě čekal stejný problém. Ženská, neprofláknutá na seznamce, nezklamaná životem, koupila dům, což znamená, že se o sebe umí postarat, pravděpodobně jedno dítě ne moc daleko věkem od mého syna, udržovaná, na nic si nestěžuje. Asi se teprve nedávno rozvedla a nechce být sama, dedukoval jsem z informací, co jsem měl k dispozici. To by mohlo fungovat. Těšil jsem se na ni.

Další den byla neděle. Pomalu jsem se chystal na rande s Angelou, když mi od ní přišla sms, kde schůzku odložila až na večer, neboť měla nějaký problém s řemeslníkem. Večer ji následná sms zrušila kvůli únavě pro tento den úplně. Přeložili jsme setkání na neurčito. Za pár dní jsem pro změnu nechtěl na schůzku zase já.

Během příštích několika dní jsem ještě promarnil spoustu času na seznamce a stihl další dvě schůzky s adeptkami na

trávení volného času. Výsledek byl stejný jako předtím. Dámy chtěly od začátku pracovat na vážné známosti a mně se do toho moc nechtělo. Neumím podvádět, tak jsem jim to řekl. Pochopily to jako odmítnutí z mé strany. Reálné kamarádství na internetových seznamkách moc nekvete.

Seznamku jsem ze dne na den utlumil a všechny další schůzky odmítl s tím, že si napřed vyřeším své největší problémy. Pak budu pokračovat a přijmu pravidla žen. Nebudu hledat kamarádku, ale najdu si zde novou přítelkyni.

Renata byla taky z internetové seznamky. Čtyři měsíce kamarádka, pak milovaná žena. Láska nám vydržela s přestávkami půl roku. Pokud jsme nebyli zrovna rozejtí, bylo mi s ní dobře a stačila by mi sama jediná snad i pro zbytek života, tak proč to nezkusit znovu.

Kupoval jsem dům, na který jsem neměl peníze, potřeboval jsem jej do vánoc dodělat, přestěhovat se a vyřídit okolo toho spoustu věcí. Renata se snažila opět vrátit ke mně a dost to se mnou cloumalo. Přestával jsem všechno časově, psychicky a fyzicky zvládat. To toho poslední dobou denně kafe přes seznamku. Uvědomil jsem si, že napřed musím vyřešit věci okolo bydlení, zvětšit odstup od Renaty a aspoň trochu si odpočinout.

Během měsíce jsem sehnal peníze na dům, jeho doděláním a zajistil řemeslníky. Renata potkala na seznamce houf mužů snů, tak mi, až na pravidelné zprávy, jak jsou oproti mně skvělí, dala pokoj. Další kandidátky z řad dlouholetých známých a kamarádek, hlásící se na uvolněné místo mé partnerky se dařilo udržet ve zdvořilém odstupu.

Svátek 17. listopadu vyšel na prostředek pracovního týdne, což způsobilo zvýšené množství dovolených a tím pádem méně telefonátů a příležitostí aby se něco pokazilo nebo vyřešilo. Využil jsem volnějšího režimu těchto dnů a toho, že mi do vybavení interiéru nezasahuje žena. Během jediného dne jsem vybral obě koupelny, objednal kuchyňskou linku, podlahy

a dveře. Sváteční středu jsem tedy konečně mohl odpočívat a přemýšlet v klidu, co dál.

Dobil jsem baterky a dostal jsem chuť vrátit se k hledání spřízněné duše pro volný čas. Rozhodl jsem se změnit přístup. Už nebudu domlouvat několik schůzek týdně, ale setkám se jen s jednou ženou. Budeme-li si mít o čem povídat a mít společné zájmy, sejdu se s ní během pár dní znovu a vytáhnu ji na něco, co ji baví. Dalšímu nechám volný průběh. Pokud nebude zájem prohlubovat vztah, teprve pak půjdu dál.

S některýma se žen, které jsem prostřednictvím seznamky poznal v říjnu, jsem si uměl vztah představit. Zpracuji na něm, když to jinak nejde. Než ale zopakuji říjnové rande, musím se ještě sejít s Angelou. Kromě toho, že jí to na fotkách moc slušelo, mě na ní přitahovalo to, že je na seznamce teprve krátkou chvíli. Nemusela by být vůči mužům tolik skeptická.

Plán byl jasný: štědrovečerního kapra budu připravovat už v novém domě i pro novou přítelkyni. Po dosavadních zkušenostech na seznamce by to neměl být problém.

RANDE

Angela byla na seznamce stále registrovaná. Přesně po měsíci od jejího prvního vzkazu jsem ji poslal sms. Byla dosud asi volná, neboť s posezením u vína souhlasila hned po první zprávě. Navrhl jsem sobotu, protože na první schůzku se svou možnou budoucí životní družkou jsem chtěl přijít odpočatý a být zábavným společníkem.

V pátek se mi nepovedlo všechny pracovní věci vyřídit tak, jak jsem měl v plánu. Musel jsem zůstat na jihu Moravy přes noc, neboť jsem jednu schůzku přesunul na sobotní dopoledne. Řekl jsem si, že se zastavím na rychlé kafe u svých milých přátel v Pavlově a pak pojedu spát ke své matce.

V Pavlově u známých to dopadlo stejně jako vždy: „Hodíš nás do Klentnice? Máme ve sklepě akci. Vzali bychom i Miru. Ochutnáš loňského šampióna a pár vzorků letošního vína. Zajímalo by mě, co na to řeknete. Než to z tebe vyprchá tak chvíli povykládáme a pak bys hodil Miru zpátky. My domů dojedeme taxíkem. Nebo můžeš zůstat spát u nás na penzioně,“ navrhla hlava rodiny.

Přestože jsem tušil, jakým směrem se to bude ubírat dál, souhlasil jsem.

Ten večer měli ve sklepě partu žen z Ostravy, která každý podzim pořádá dámskou jízdu za vínem na slunnou Pálavu. Osm krásných žen ve věku od 25 do 45 let, všechny vysokoškolačky s užitečnou profesí a dobrým postavením. Nejskvělejší ovšem na nich byl vytříbený smysl pro humor. Dámy, jakmile zjistily, že jsou ve sklepě chlapi, tak nás okamžitě stáhly mezi sebe. Rozjela se bujará zábava, při které jsme, ač v menšině zdatně sekundovali ostrovtipem osmi mimořádně vtipným amazonkám.

Do domu, kde jsem vyrůstal, jsem dorazil o půl páté ráno. Matce jsem se předem nenahlásil, takže netopila. Hodinu poté, co jsem se přestal klepat zimou a usnul jsem, mi zazvonil budík.

Sprcha, snídaně, cesta do Hodonína a pracovní jednání. Po desáté jsem konečně vyrazil směr Brno. Celou cestu jsem nahlas řval lidovky, od kterých jsem znal slova na melodie pop music linoucí se z rádia, abych za volantem neusnul. V největší krizi jsem zastavil na nákup.

Doma mě čekal syn, který byl dva dny sám. Mně bylo hloupé jít hned spát. Na první rande s Angelou jsem vyrazil po probdělé noci pěšky tak, abych cestou k divadlu, kde jsme se měli v sedm hodin setkat, stihl koupit ještě nějakou květinu.

V blízkém květinářství jsem si vybral rudou chryzanténu. Nechtěl jsem tuto barvu, aby nevzbuzovala nějaké plané asociace, ale nabídka nebyla příliš bohatá a na květinách bylo vidět, že už mají to nejlepší za sebou. V podstatě jiná volba nebyla. Vytáhl jsem vybranou rostlinu a v klidu jsem čekal, až prodavačka obslouží zákaznici přede mnou. Měl jsem ještě čtvrt hodiny čas a divadlo bylo dvě minuty chůze i s červenou na přechodu pro chodce. Mám rád dochvilnost a dle mého názoru je otázkou cti muže přijít na první rande včas. Čtvrthodina zpoždění u ženy se toleruje, v případě muže je to těžko omluvitelné faux pas.

Zákaznice přede mnou byla noční můrou prodavaček. Chtěla něco konkrétního, ale nevěděla co. Zkoušela postupně kombinaci různých druhů květin, ale nic nebylo přesně to pravé. Prázdný obchod se postupně zaplnil, aby lidé zase odcházeli, protože pochopili, že květinářka už dnes nedostane šanci je obsloužit. Moje časová rezerva se rozplynula. Rozhodl jsem se vzít nějakou hotovou kytku, položit na stůl dvě stovky a odejít. Měl jsem u sebe pouze tisícovku.

Právě když jsem chtěl odejít na rande bez kytky, zapípala mi sms. Angela mi oznamovala, že jí ujela tramvaj a zpozdí se o patnáct minut. Udělala mi radost hned dvakrát. Poprvé, že mi poskytla čas tu kytku obstarat, podruhé, že mě na tak nepatrné zpoždění upozornila dopředu a ještě se omluvila. S tím jsem se u ženy ještě nesetkal.

Květinářka po půl hodině pochopila, že se musí začít věnovat jiným lidem, pokud má ještě něco prodat. Požádala paní nerozhodnou, ať si v klidu rozmyslí, co chce a konečně mi sestavila minikytku z rudé chryzantény a nějakých listů. Nedochovilnost mé potencionální budoucí milé mi umožnila přijít včas i s květinou jako správný gentleman.

U divadla stála žena v mých letech. Že by přece jen pozdě? Namířil jsem si to k ní. Dáma se na mě letmo podívala a uhnula mi pohledem. Ta nečeká na mě, pochopil jsem. Pochodoval jsem tam a zpátky a vždy, když se blížila nějaká paní, postavil jsem se tak, aby si mě všimla a zadíval se na ni. Kolemjdoucí mě přelétly očima a pokračovaly dál. Snažil jsem se kouzlit: chci, abys byla Angela, líbila-li se mi – nechci, abys jí byla, nezaujala-li mě.

Přes ulici se blížila další žena. Drobná, upravená. Planý poplach, vypadá dost mladě, odhadoval jsem ji. Přestože nás dělila rušná komunikace, dívala se dlouze směrem ke mně. Jak se blížila k přechodu pro chodce, poznával jsem v ní tu vysmátou sympatandu z fotek. Pokud s ní mám chodit, tak to si dám líbit, radoval jsem se. Čekali jsme každý na opačné straně ulice na zelenou a smáli se na sebe přes silnici. Velmi dobrý dojem na deset metrů se proměnil v euforii, když jsme se konečně potkali. Krásná ženská, jásal jsem v duchu. Tu bych rád sbalil, i kdybych to neměl předem v plánu. Ospalost mě pro tento večer definitivně přešla.

„Ahoj, Jitka“, podávala mi ruku s úsměvem.

„Ota, těší mě“ tiskl jsem podávanou pravici. „To je pro tebe,“ podal jsem jí kytku.

„Děkuji. Promiň za to zpoždění, nestihla jsem tramvaj,“ zahájila Angela konverzaci a pokračovala dlouhým vysvětlováním, proč ji nestihla.

Zajímavé, jak známost přes internet okamžitě přechází k tykání. Kdybychom se poprvé kontaktovali jinak, vykali bychom si teď. Vůbec jsme se o to ani nepokusili, i když jsme se předtím

nikdy neviděli, uvědomoval jsem si zvláštnost tohoto druhu seznamování. Dřív jsem to při seznamkových rande neřešil, ale tato dáma působila velmi dobrým dojmem nejen vzhledem, ale i chováním. Ženě jsem běžně netykal, i když byla mladší, dokud mi to sama nenabídla. Docházelo kvůli tomu k nedorozumění, neboť na vesnici, kde jsem dřív bydlel, si všichni tykali hned. S Angelou problém jak jí naznačit, že bysme si mohli tykat, díky seznamce nevznikl.

„Kam půjdeme na to víno?“ Přerušil jsem její vysvětlování, proč přišla pozdě. Po krátké diskuzi jsme se rozhodli pro blízkou restauraci a za zdvořilostní konverzace jsme tam za pár minut dokráčeli.

Angela seděla proti mně, mile se smála a vtipně reagovala. Když hrozilo, že hovor začne vážnout, změnila téma. Fascinovalo mě, jak mluvila spisovně. Na vlastní oči jsem dosud viděl jen dvě osoby, které hovořily čítankově česky, a to televizní hlasatelky Saskii Burešovou a Marii Retkovou. S téma jsem ale nikdy tak uvolněně a dlouze nekonverzoval.

Jitka byla pro změnu mile pohoršena mojí mluvou, poznamenanou podlužáckým nářečím. Podle její reakce to vypadalo, že v tomto státě mluví všichni ukázkově spisovně a já jsem s nějakým dialektem něco jako mimozemšťan.

„Proč si Jitka říká Angela?“ Zeptal jsem se jí.

„Abych byla na seznamce ve výběru hned na začátku, tak jsem si musela dát přezdívku na A“, překvapila mě její odpověď. „Zvyšuješ tím šanci, že si tě někdo použitelný všimne. Až na J se už málokdo prokouše,“ pokračovala.

Smál jsem se. Pragmaticčnost této krásné paní mně učarovala. Čekal jsem odpověď jako: je to hrdinka mého oblíbeného filmu nebo tak se jmenuje nějaký můj ženský vzor. Ona holka praktická si jen chtěla zvýšit šanci potkat na seznamce toho správného chlapa. Že to může i takhle fungovat mě předtím nenapadlo.

Budu se snažit, ať už si nikoho hledat nemusíš, pomyslel jsem si.

„Dáte si ještě jednu?“ Přerušil nás číšník a v ruce držel prázdnou láhev od vína. Měl jsem dojem, že v restauraci sedíme teprve chvilku, ale už uběhly téměř dvě hodiny od našeho příchodu. Trochu mě to zaskočilo. Podíval jsem se na Jitku. Ta mě pozorovala s pobaveným úsměvem.

„Zvládneme ještě jednu?“ Zeptal jsem se jí.

„Jak chceš,“ odpověděla mi.

Já jsem chtěl. Nerad bych se s Angelou už loučil. Měl jsem dojem, že včerejší příjemný večer v pohledné dámské společnosti se jen dostal do další fáze. Viděl jsem, že moje partnerka se cítí taky dobře v mé společnosti.

„Tak jo, jestli zítra nic nemáš a nespěcháš, dáme ještě jednu,“ rozhodl jsem s očima upřenýma na Jitku. Ta s úsměvem pokrčila rameny. Číšník odešel pro další láhev.

„Ty máš jen toho kluka, jak jsi s ním na fotce ve svém profilu?“ Zeptal jsem se Jitky.

„Jo,“ odpověděla mi a pokračovala: „moc jsem si přála ještě holčičku, ale to už se mi asi nepovede.“

„Proč by se ti to už nemělo podařit?“ Divil jsem se.

Jitka se rozesmála: „Jednak už na to nemám věk a hlavně nemám, s kým bych ji měla mít.“

„Tak si ji pořídíme spolu,“ navrhl jsem řešení.

„Ty mě vůbec neznáš a klidně by jsi si se mnou pořídil dítě?“ Divila se moje spolčnice.

„Já jsem svou bývalou ženou znal šest let a čtyři jsme spolu chodili, než jsme se rozhodli pro dítě. Naše manželství dopadlo katastrofálně. Moje sestřenka se na nějaké zábavě poprvé v životě milovala s klukem. Nikdy předtím ho neviděla. Na rozloučenou jí řekl, že se jmenuje Petr a bydlí v Čejči, kdyby něco. Tomu něčemu o pár měsíců později dali jméno Zdena, jsou spolu už téměř čtyřicet let, mají tři děti a jsou v pohodě. Tak co chceš poznávat?“ Pásl jsem se na jejím úžasu.